

Premis Recull 1989

La importància d'un premi literari encara no ha deixat de ser, per a molts, un tema controvertit; ara bé com a premi i com a festa literària, la 25a. edició dels premis Recull de Blanes, aquest any presidida per l'honorable Jordi Pujol, és mereixedora de quatre ratlles. Quatre ratlles que des de Girona han de començar parlant de Xavier Cortadellas, bisbalenc, guanyador del premi «Francesc Puig i Llensa» de narrativa amb l'obra *Fontanetum*, que l'editorial Pòrtic s'encarregarà d'editar. El record d'unes imatges, revestides amb set arguments diferents de la vida d'un nen en un poble, és la línia comuna de les set narracions que componen l'obra. La primera, *Calidoscopi*, revela aquesta línia a través de les imatges que la memòria calidoscòpica reporta al personatge adult. *Fruit prohibit*, *Victòria*, *Sense sortida*, *Prova de càrrec*, *Primera possessió* i *Del costat de Déu* són els títols de la resta de narracions.

Pel mateix premi va ser finalista l'obra de la també gironina Natàlia Moleno, *Roser Portas*; el guanyador del «Ribas i Carreras» de poesia va correspondre a Salvador Jordà i Alario, amb l'obra *Hellèniques*. El premi d'assaig el va rebre S. Solé amb el títol *La potestat notarial dels rectors i vicaris de parròquia de Catalunya a l'època moderna i contemporània*, única obra que optava al premi. A. Pons se'n va endur el premi de retrat literari «Rafel Cornellà» amb *Jaume, Met, Mil Miravittles*. Igual que a l'edició anterior, el premi de teatre, només va poder assignar un accèssit a Maria Josep Ragué, autora de *Ritual per a Medea*.

Una dada que s'ha de tenir en compte en aquest Recull 1989 és la disminució de participants, cent nou participants enfront dels cent vuitanta de la passada edició. Per al pròxim any es preveu la incorporació del nou premi «Alba de Prima», al qual podran optar els treballs commemoratius del 50 è. aniversari de la mort de Joaquim Ruyra, autor vinculat amb Blanes, com vinculats amb Blanes han estat els guanyadors al llarg de les vint-i-cinc edicions dels premis Recull.

«Catalunya Nord, avui»

És el títol d'una exposició i serà tema de debat. Un debat amb difícils conclusions. A la Casa de la Cultura de Girona, organitzada per l'escola Bressola i amb el suport d'institucions del nord i del sud, s'ha intentat durant uns dies acostar la realitat nord-catalana als gironins. Un intent més, certament, dels que es produeixen des de fa un temps. Una enfarinada, podríem dir en termes més simples.

El que ha vist, encara que sigui detingudament, l'exposició no cal pas que vagi pel món dient que ja coneix la realitat nord-catalana. Faria el ridícul. S'ha assabentat, això sí, d'algunes coses més, ha tingut al davant unes obres d'art... Cal elogiar experiències com aquesta, però en caldran moltes més fins a poder arribar a un acostament real i autèntic. Els gironins «van a França» quan passen la frontera del Portús i els nord-catalans se'n van «a l'Espanya» quan s'arriben el dijous al mercat de Figueres. Els botiguers d'aquí parlen en francès als nord-catalans i els polítics i homes de negocis parlen en francès quan van a Perpinyà. Tot això pot semblar anecdòtic, però no ho és. El dia que els gironins ens dirigim en català a una persona de Cotlliure o de Prada, sense haver de fer cap esforç, voldrà dir que som conscients que encara no hem sortit de casa malgrat els controls policíacs. És curiós, però ens costa més parlar en català als nord-catalans que en francès.

«Catalunya Nord, avui» és, a més d'una exposició, una realitat canviant. És un país on els jubilats i els peus negres voten extrema dreta, on el poder es troba concentrat en mans d'uns quants i dels seus familiars, on la indústria ha desaparegut pràcticament i l'agricultura es troba en una crisi profunda, i on el sector turístic és en mans dels francesos i no dels nord-catalans. Els joves treballen a Montpeller, a París o Bordeus. El futur? Són cada cop més els que miren cap a l'altra banda de les Alberes. És una sortida natural, lògica, inevitable si el país no es vol convertir en un immens geriàtric. Per això, tot el que sigui fomentar els contactes vius entre els dos costats és bo, necessari. Per a ells i per a nosaltres.

Homenatge a Joan Sibecas

Girona i Figueres no s'han estimat mai gaire. Han viscut (i viuen) força d'esquenes una de l'altra. Potser ara no tant, tot s'ha fet més fluid. I més superficial. Però, en el terreny de les arts plàstiques hi va haver, en els anys cinquanta, un memorable intent de confluència: el Grup Indika.

Joan Sibecas (1928-1969), mentrestant, anava posant en solfa —i de quina manera!— els ensenyaments d'allò que s'ha pogut definir —convencionalment— com a escola empordanesa. Davant aquells bodegons, aquells primers paisatges, hom ja se n'adona d'una manera de fer molt personal, poètica i inspirada. Fill de pagesos de Vilanant, casat a Avinyonet, el contrast entre el seu origen rural i la vocació de pintor (eminentment urbana), entre la sorruda exigència camperola i una sensibilitat d'artista, subtil i introvertida, configuren la personalitat i tota l'obra de Joan Sibecas. D'un paisatge, el terra prim d'aquesta zona altempordanesa, n'extreu un sorprenent registre, ingràvid i lumínic. Però no és mai un registre artificios, o massa especulatiu. Sibecas el coneix aquest paisatge, sap el que pinta, la seva obra és sempre creïble.

Les escapades oníriques confirmen aquesta manifesta dualitat. En la darrera època, tan prematurament interrompuda, Sibecas reequilibra el seu neguit. Són els magnífics paisatges, transparents i densos, lleugers i estructurats, immaterials i identificables.

L'exposició antològica que el Museu de l'Empordà de Figueres ha dedicat a Joan Sibecas, en motiu del vintè aniversari del seu traspàs, se'ns ha fet curta. No ha estat possible aplegar més obra?

FRANCESC TEN

PEP COLLELL

ENRIC MARQUÈS

LLETRES

SOCIETAT

ART